

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**
proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha

o žalobě ze dne 25. 10. 2018 na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevyřízení žádosti žalobce ze dne 1. 6. 2018 o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené adresované Věznici Kynšperk nad Ohří

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal ke Krajskému soudu v Plzni žalobu datovanou dnem 25. 10 2018, kterou se domáhal ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřoval v nevyřízení jeho žádosti ze dne 1.6.2018 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) v oblasti péče o tělesně postižené adresované Věznici Kynšperk nad Ohří. Jako žalovanou žalobce v žalobě označil Vězeňskou službu České republiky, Věznici Kynšperk nad Ohří. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2013 č.j. 30A 286/2018 – 45 byla žaloba postoupena k vyřízení Městskému soudu v Praze.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že v rámci občanské aktivity vězněných s názvem Pankrácká výzva 2015, která se mj. zabývá úrovní dodržování základních lidských práv a svobod ve výkonu vazby, trestu i zabezpečovací detenci a provádí soustavný sběr informací od

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

veřejné správy a samosprávy za účelem popisu závažných deliktů vězněných osob, zaměstnanců i příslušníků Vězeňské služby České republiky podal dopisem ze dne 1. 6. 2018 adresovaným Vězeňské službě ČR, Věznici Kynšperk nad Ohří žádost o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené, které blíže vymezil pod body 1-10 uvedené žádosti. Žalovaná se svým přípisem adresovaným žalobci snažila přenést informační povinnost v postavení povinného subjektu na nadřízený orgán, tj. na Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, s čímž však žalobce nesouhlasil. Proti tomuto nezákonnému postupu podal dne 13. 8. 2018 prostřednictvím své právní zástupkyně advokátky Mgr. Lenky Vančurové stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, avšak do dne podání žaloby neobdržel žádné rozhodnutí, ani mu není známo, zda žalovaná postoupila stížnost a spisový materiál podle § 16a odst. 5 informačního zákona nadřízenému orgánu. Podle žalobce se v dané věci jedná o nezákonnou, tj. právem nepřipustnou nečinnost žalované v postavení správního orgánu, a proto navrhl, aby soud přikázal žalované, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku zjedнала nápravu při vyřizování žádosti žalobce ze dne 1. 6. 2018 a vydala rozhodnutí ve věci.

3. Vězeňská služba České republiky, Věznice Kynšperk nad Ohří Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 1. 2019 konstatovala, že jí byl dne 29. 6. 2018 doručen v jedné zásilce soubor 38 žádostí o poskytnutí informací. Pro účely přehlednosti značně objemného souboru žádostí byly žalobcem doručené žádosti o informace označeny jako „I. Žádost o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené, II. Žádost o poskytnutí informací v oblasti stravování, III. Žádost o poskytnutí informací v oblasti ubytování vězněných osob, IV. Žádost o poskytnutí informací v oblasti výchovy, vzdělávání a informatiky vězněných osob.“ Shodná podání přitom žalobce adresoval v podstatě všem organizačním jednotkám Vězeňské služby České republiky, tj. jednotlivým věznicím, kterým byl rovněž doručen obsáhlý soubor 38 základních žádostí, v němž žalobce vymáhal, mimo jiné, také informace z „oblasti péče o tělesně postižené.“ Ze spisového materiálu je zřejmé, že Vězeňská služba České republiky řádně vedla řízení o veškerých žádostech žalobce z oblasti péče o tělesně postižené, přičemž v mnoha případech byla žadateli (žalobci) informace poskytnuta, ohledně jiných požadavků bylo pak rozhodnuto o odmítnutí žádosti podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s příslušnou právní úpravou. Ve všech případech povinným subjektem vydaných rozhodnutí tato měla esenciální náležitosti dle ustanovení § 68 správního řádu (výrok, odůvodnění, poučení); ve výrokové části bylo uvedeno řešení otázky, která byla předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, i označení účastníků řízení. Sdělení o poskytnutí informace nebo písemná rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce pokaždé prokazatelně převzal, jak tomu svědčí doručky zařazené ve spisové dokumentaci. Ze strany povinného subjektu, kterým je Vězeňská služba České republiky, tedy nedošlo ke stavu, který by bylo možné považovat za nečinnost správního orgánu.
4. Vězeňská služba České republiky, Věznice Kynšperk nad Ohří ve svém vyjádření dále uvedla, že žalobce za nečinný správní orgán označil v žalobě organizační jednotku Vězeňské služby České republiky. Organizačním jednotkám Vězeňské služby České republiky ve smyslu § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky (dále jen „zákon o vězeňské službě“) nevyplývá ze žádného zákona samostatná rozhodovací pravomoc v oblasti poskytování informací ve smyslu informačního zákona, a proto je nelze považovat za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s.r.s. Tyto závěry, které potvrzuje i judikatura správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 269/2018 - 15 či usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2018, č. j. 54 A 153/2018 - 7), by měly být důvodem pro zamítnutí žaloby.

5. V podání ze dne 17. 3. 2020 se Vězeňská služba České republiky ztotožnila se předchozím vyjádřením Vězeňské služby České republiky, Věznice Kynšperk nad Ohří a dodala, že žádosti o informace týkající se oblasti péče o postižené, které žalobce zaslal většině organizačních jednotek Vězeňské služby České republiky, byly vyřizovány Generálním ředitelstvím Vězeňské služby České republiky.
6. Při rozhodování ve věci soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
7. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
8. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.
9. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
10. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
11. Podle § 81 odst. 3 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
12. Soud předně považuje za podstatné uvést, že v řízení jednal v procesním postavení žalované s „*Vězeňskou službou České republiky, sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha*“, přestože žalobce v žalobě označil za žalovanou „*Vězeňskou službu České republiky, Věznice Kynšperk nad Ohří, P. O. Box 10, 357 51 Kynšperk nad Ohří*“. Soud si je vědom toho, že podle § 79 odst. 2 s. ř. s. je to právě žalobce, podle jehož žalobního tvrzení je označen správní orgán, který má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, avšak v předmětné věci lze odkázat na zcela jednoznačný právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 20. 5. 2019, č. j. 2 As 119/2019 – 12, jímž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti usnesení ze dne 9. 4. 2019, č. j. 30A 286/2018 - 45, kterým Krajský soud v Plzni postoupil žalobu k vyřízení Městskému soudu v Praze. V něm Nejvyšší správní soud s poukazem na závěry vyjádřené v rozsudku ze dne 4. 10. 2018 č.j. 5 As 284/2018 – 20 označil za povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, a tedy i za žalovanou právě Vězeňskou službu České republiky, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4.
13. Podle právního výkladu Nejvyššího správního soudu je nutno vycházet ze základního pravidla, že za „*správní orgán*“ lze považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni pouze tehdy, svěřuje-li jí právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 - 84). Pokud však zákon nevymezuje organizačním složkám správního orgánu s celostátní působností (vnitřním organizačním

jednotkám) samostatnou rozhodovací pravomoc, nemohou takové organizační jednotky získat postavení správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Místní příslušnost soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s. se proto v takových případech bude řídit sídlem správního orgánu s celostátní působností, nikoli sídlem jeho vnitřní organizační jednotky (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 15/2011 - 143 nebo usnesení tohoto soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. Nad 81/2012 - 71).

14. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dovodil, že v posuzovaném případě se žalobce domáhal poskytnutí informací po Vězeňské službě České republiky jakožto povinném subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2 As 120/2019-13, bod 12). Uvedené závěry je třeba aplikovat i na nyní projednávanou věc. Věznicím (respektive jejich ředitelům), které jsou ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o vězeňské službě organizačními jednotkami Vězeňské služby jakožto orgánu státní správy s celostátní působností, totiž žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle informačního zákona samostatnou rozhodovací pravomoc. Nemají tedy v této oblasti postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nelze je tudíž pro účely určení místně příslušného soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který dle tvrzení žalobce měl zasáhnout do jeho práv. Za správní orgán, který měl dle tvrzení žalobce svou nečinností zasáhnout do jeho práv podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s., proto v nyní projednávané věci nelze považovat Věznici Kynšperk nad Ohří, ale Vězeňskou službu České republiky, sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a.
15. S ohledem na uvedené judikатурní závěry přistoupil soud k posouzení předmětné žaloby. Shledal, že žaloba splňuje zákonné náležitosti (§ 80 odst. 3 s. ř. s.), byla podána včas (§ 80 odst. 1 s. ř. s.) a žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti tím, že podal na postup žalované stížnost podle § 16a informačního zákona (ze správního spisu vyplývá, že tato stížnost byla vyřízena Generálním ředitelstvím Vězeňské služby dne 19. 11. 2018 pod č. j. VS-76101-21/ČJ-2018-800040-INFZ). Žalobce má dle žalobních tvrzení za to, že požadované informace měl obdržet od povinného subjektu, jímž dle jeho názoru měla být konkrétní věznice, nikoli Vězeňská služba České republiky. Je tedy zřejmé, že žalobce sice vyčerpal přípustné prostředky na ochranu proti nečinnosti žalované, nicméně má stále za to, že přímo proti postupu jím původně označeného orgánu tyto prostředky vyčerpal bezvýsledně. Žaloba je tedy přípustná.
16. Z obsahu správního spisu předloženého žalovanou a z obsahu soudního spisu soud zjistil následující, pro věc rozhodné skutečnosti.
17. Žádost žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla doručena Věznici Kynšperk nad Ohří dne 29. 6. 2018. Žalobce v žádosti požádal o sdělení následujících údajů:
 1. *Jaká konkrétní opatření přijal povinný subjekt v návaznosti na nabytí účinnosti ÚMLUVY OSN O PRÁVECH OSOB SE ZDRAVOTNÍM POSTIŽENÍM (pozn. soudu – zřejmě míněno POSTIŽENÍM)(CONVENTION ON THE RIGHTS OF PERSONS WITH DISABILITIES) pro Českou republiku.*
 2. *Jaká konkrétní opatření přijal povinný subjekt v návaznosti na nabytí účinnosti LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV EVROPSKÉ UNIE, k realizaci jejího čl. 21 pro Českou republiku.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

3. *Kolik stížností, podnětů, soudních sporů nebo úkonů trestního řízení bylo u povinného subjektu řešeno v oblasti péče o tělesně postižené za roky 2009 až 2017, v kolika případech byla tato podání důvodná, v kolika případech řešil tuto oblast dozorový státní zástupce, veřejný ochránce práv, orgán činný v trestním řízení a s jakými závěry.*
 4. *Jakým způsobem je u povinného subjektu zajišťována doprava nemocných a raněných vězňů osob, jaké dopravní prostředky včetně základní technické specifikace má pro tyto účely povinný subjekt k 1.6.2018 k dispozici, kolik převozů v oblasti zdravotních služeb bylo povinným subjektem nebo smluvním zdravotnickým zařízením realizováno v letech 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 a k 1.6.2018 (typ vozidla, trasa, počet osob, povaha přepravy - RZA, převoz infekčních pacientů, přeprava k hospitalizaci apod.).*
 5. *Jaký počet vězňů osob má k 1.6.2018 ve stavu povinný subjekt, které mají stanovenou invaliditu 1. stupně, invaliditu 2. stupně a invaliditu 3. stupně.*
 6. *Určení zdravotních asistentů pro pomoc vězňů se zdravotním postižením k 1.6.2018, uvedení vnitřního předpisu a metodiky pro stanovení poměru těchto osob k vězňům.*
 7. *Určení počtu praktických lékařů, stomatologů, odborných lékařů a ostatního zdravotnického personálu u povinného subjektu ke dne 1.6.2018 s uvedením vnitřního předpisu a metodiky pro stanovení poměru těchto osob k vězňům.*
 8. *Metodika určování a zařazování vězňů s poruchou chování, mentální retardací, s duševní chorobou i s tělesným postižením do jednotlivých oddělení u povinného subjektu, odpovědné osoby, přezkumy a právní titul - vnitřní předpis povinného subjektu k 1.6.2018.*
 9. *Určování a počet míst s bezbariérovým přístupem k 1.6.2018, odpovědné osoby za stavební i technické řešení dostupnosti pro vězně s tělesným postižením.*
 10. *Určování rizikovosti u vězňů, kteří se podílejí na přípravě a výdeji stravy pro zaměstnance Vězeňské služby ČR i pro vězně osoby, metodika k omezení šíření infekčních nemocí (hepatitida, svrab apod.), ověřování odborné a zdravotní způsobilosti osob v oblasti stravování, vnitřní předpis k 1.6.2018.*
18. Z písemnosti žalované ze dne 11. 7. 2018, č. j. VS-76101-4/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že k bodu 1. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 12. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
19. Z rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č. j. VS-76101-30/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 2. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 za použití § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona z důvodu marného uplynutí 30 denní lhůty stanovené informačním zákonem ke zhojení vad učiněného podání a po splnění podmínky písemné výzvy zaslané žalobci jakožto žadateli o poskytnutí informace. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 26. 11. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise. Sdělení žalované č. j. VS-76101-3/ČJ-2018-800040-INFZ, že bod 2. žádosti je formulován příliš obecně, bylo

žalobci doručeno dne 11. 7. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.

20. Z rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2018, č. j. VS-76101-32/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 3. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 za použití § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona z důvodu marného uplynutí 30 denní lhůty stanovené informačním zákonem ke zhojení vad učiněného podání a po splnění podmínky písemné výzvy zaslané žalobci jakožto žadateli o poskytnutí informace. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 26. 11. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise. Výzva žalované ze dne 16. 8. 2018 č. j. VS-76101-18/ČJ-2018-800040-INFZ k upřesnění bodu 3. žádosti byla žalobci doručena dne 27. 8. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
21. Z rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. VS-76101-6/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 4. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona za použití § 23a odst. 13 zákona o vězeňské službě, ve znění zákona č. 157/2013 Sb., neboť *„vězeňská služba podle zvláštního právního předpisu (informačního zákona – pozn. soudu) neposkytuje údaje vedené pro účely evidence podle odstavce 1, informace, které souvisí s ochranou a obranou objektů, ve kterých je vykonávána zabezpečovací detence, vazba a trest odnětí svobody, o vozidlech užívaných k přepravě vězněných osob a o způsobu a rozsahu ochrany a střežení osob.“* Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 13. 7. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
22. Z rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2018, č. j. VS-76101-5/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 5. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona za použití § 23a odst. 13 zákona o vězeňské službě, ve znění zákona č. 157/2013 Sb., neboť *„vězeňská služba podle zvláštního právního předpisu (informačního zákona – pozn. soudu) neposkytuje údaje vedené pro účely evidence podle odstavce 1, informace, které souvisí s ochranou a obranou objektů, ve kterých je vykonávána zabezpečovací detence, vazba a trest odnětí svobody, o vozidlech užívaných k přepravě vězněných osob a o způsobu a rozsahu ochrany a střežení osob.“* Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 12. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
23. Z rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2018, č. j. VS-76101-31/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 6. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 za použití § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona z důvodu marného uplynutí 30 denní lhůty stanovené informačním zákonem ke zhojení vad učiněného podání a po splnění podmínky písemné výzvy zaslané žalobci jakožto žadateli o poskytnutí informace. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 26. 11. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise. Výzva žalované č. j. VS-76101-7/ČJ-2018-800040-INFZ k odstranění vad podání pod bodem 6. žádosti byla žalobci doručena dne 13. 7. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.

24. Z rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2018, č. j. VS-76101-14/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 7. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 65/2002 - 33, neboť „*právě informace týkající se problematiky zdravotní péče poskytované osobám ve výkonu vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody, počtu lékařů zdravotnických středisek, kapacity a zaměření zdravotních služeb k 1. lednu 2018 byla žalobci přesně a výstižně věznicemi již dříve poskytnuta.*“. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 9. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
25. Z rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. VS-76101-8/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 8. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 za použití § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, neboť „*existuje legitimní zájem na omezení informace. Jde o případ neposkytnutí informací, neb se nedotýkají veřejné a státní správy navenek.*“. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 13. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
26. Z rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2018, č. j. VS-76101-9/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 9. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odložena, a to podle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona, neboť „*vyžádaná informace se nevztahuje k působnosti povinného subjektu*“. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 2. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
27. Z rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2018, č. j. VS-76101-10/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 10. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta podle § 15 odst. 1 za použití § 2 odst. 4 informačního zákona, ve znění zákona č. 61/2006 Sb., neboť „*podle právní úpravy se informační povinnost netýká dotazů na názory či vytváření nových informací*“, a to ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 23. 9. 2010, č. j. 4 As 23/2010 - 61. Jako doprovodnou informaci žalovaná připojila, že hygienické požadavky na výkon činností epidemiologicky závažných upravuje podrobněji § 19 a násl. zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 7. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
28. Ze shora zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že o žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 bylo v celém rozsahu, tj. ohledně všech deseti bodů, rozhodnuto. Informace požadovaná pod bodem 1. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 11. 7. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 2. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 20. 11. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 3. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 22. 11. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 4. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 12. 7. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 5. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 11. 7. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 6. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 21. 11. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 7. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 1. 8. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 8. žádosti byla

odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 12. 7. 2018, žádost o poskytnutí informace požadované pod bodem 9. žádosti byla odložena rozhodnutím žalované ze dne 25. 7. 2018 a žádost o informaci požadovanou pod bodem 10. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 26. 7. 2018.

29. Z obsahu spisového materiálu tedy vyplývá, že žalovaná o předmětné žádosti žalobce zákonem přepokládaným způsobem rozhodla, a to částečně již před podáním žaloby (konkrétně o bodech 1., 4., 5., 7., 8., 9. a 10. žádosti) a částečně až v průběhu řízení před soudem (konkrétně o bodech 2., 3. a 6. žádosti). Učinila tak poskytnutím informace požadované pod bodem 1. žádosti, odložením žádosti o informaci požadovanou pod bodem 9. žádosti a odmítnutím žádosti o informace požadované pod body 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. a 10. žádosti žalobce. Za situace, kdy žalovaná požadované informace žalobci poskytla, případně ve věci vydala rozhodnutí o odmítnutí či odložení žádosti o poskytnutí informace, se žalobce nemůže úspěšně domáhat prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, aby správní soud žalované uložil ve stanovené lhůtě vydat opakovaně rozhodnutí v téže věci.
30. Soud na okraj uvádí, že ke zcela totožným skutkovým zjištěním dospěl již v rozsudcích ze dne 30. 1. 2020, č. j. 9 A 52/2019-145 a ze dne 29. 7. 2020 č.j. 15 A 86/2019 – 88, které se týkaly žalob téhož žalobce směřujících proti namítané nečinnosti žalované ve vztahu k poskytnutí totožných informací; jediným rozdílem mezi nyní projednávanou věcí a věcmi, ve kterých byly vydány zmíněné rozsudky, je to, že v nyní projednávané věci byla žádost žalobce o informace adresována Věznici Kynšperk nad Ohří a nikoliv Věznici Plzeň či Věznici Ostrov. V nyní projednávané věci soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl odchýlit od závěrů, které zaujal již ve zmíněných rozsudcích.
31. Soud zdůrazňuje, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu není oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým správní orgán vyhověl či nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informací. Žaloba na ochranu proti nečinnosti totiž není prostředkem, kterým by se žalobce mohl domáhat odstranění (zrušení) těchto rozhodnutí z důvodu jejich tvrzené nezákonnosti.
32. Za situace, kdy správní orgán po podání žaloby koná a není dosud soudem rozhodnuto rozsudkem, zaniká smysl ochrany proti nečinnosti spočívající v tom, že žalované je třeba uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. V takovém případě může být důvodnost návrhu, která zde byla ke dni podání žaloby (nikoliv však ke dni rozhodnutí soudu), zohledněna ve prospěch žalobce jen v podobě přiznání důvodně vynaložených nákladů řízení (zaplaceném soudním poplatku, nákladech advokáta apod.). To má svůj odraz v úpravě obsažené v § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého platí, že *vzal-li návrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení návrhovatele, má návrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.*
33. K procesním důsledkům ukončení nečinnosti v průběhu řízení před soudem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 2 Afs 34/2015 - 37 konstatoval, že *„[c]ílem tohoto institutu (žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu – pozn. soudu) je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li*

nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne dle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).“

34. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62, v němž uvedl, že „[j]e tedy plně na žalobci, aby po ukončení nečinnosti správního orgánu provedl patřičné kroky reagující na změnu procesní situace, včetně možného zpětvzetí žaloby. Jestliže žalobce nevezme svoji žalobu zpět, soud, dojde-li k závěru, že nečinnost žalovaného netrvá, žalobu zamítne na základě ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s.“
35. Žalobce do dne vydání tohoto rozsudku nevzal podanou žalobu zpět pro pozdější chování žalované, jímž byla namítaná nečinnost ukončena, přestože měl dostatečný prostor pro dispozici s návrhem. Lze tak uzavřít, že žalovaná v době rozhodování soudu nebyla nečinná, neboť o žádosti žalobce o poskytnutí informací v plném rozsahu rozhodla. Žalobu na ochranu proti její nečinnosti proto soud podle § 81 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
36. Soud ve věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
37. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. října 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu